

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Miseri[a]e human[a]e pariunt mundi contemptum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Vide Bellarm.
li. 6. de amif-
sione gratiz.
c. 8. & seq.
Eccli. 10. 9.
Plutarch. in
apoph. re-
gum.

fanda & cum natura pugnancia sunt, vt de morbis & arumnis
fiteam, quibus supra animalia cuncta obnoxius est homo, vt do-
cent medici, & naturalis historiz scriptores, & qui deplorant
lappi hominis calamitates. Ob hæc omnia, *quid superbit terra &
ciris?* Antigonus, à graui morbo postquam conualuerat: *Nihil
lopeius est, inquiebat, siquidem hic morbus submonuit nos, ne animo
efferamur, cum simus mortales.* Deplorabant amici ceu magnum
malum, quòd tam grauiter ægrotasset: ille interpretatus est, ex
morbo plus sibi accessisse boni, quàm mali. Corpus extenuarat,
sed animum reddidit modestiorem: corporis robori nonnihil de-
traxerat, sed animo detraxit insolentiam, morbum longè peri-
culosissimum. Proinde non pessimè res habet, cum leuior mor-
bus arceat pellituè maiorem.

IV.

S. Augustin.
in soliloq.
capo 2.

Neque verò tantum, per imbecillitatis huius consideratio-
nem, pellitur superbia, sed etiam, ea agnita, subit animuū hu-
militas & demissio, quæ docet hominem, vt apud Deum quærat
miseriarum suarum medicinam, & reuerenter quærat. Audi ta-
lem ita orantem: *Quid est homo, vt possit alloqui Deum factorem
suum? Parce mihi colloquente tibi. Ignosce seruo tuo, qui presumit
loqui tanto Domino. Legem non habet necessitas. Dolor me compellit di-
cere, calamitas, quam patior, cogit me exclamare. Egrotus sum, ad
medicum clamo: cecus sum, ad lucem propero. Mortuus sum, ad vitam
suspiro. Tu es medicus, tu lux, tu vita, IESU Nazarene, miserere mei,
Fili David, miserere mei fons misericordia. Audi, qui ad te clamat, in-
firmum. lux, qua transis, expecta cecum, prabe ei manum, vt ad te ve-
niat, & in lumine tuo videat lumen. Vita viuens, reuoca mortuum.
Quid sum ego, qui loquor tecum? Va mihi, Domine, parce mihi, Do-
mine. Et infra: Dicam, dicam miseriam meam; confitebor, nec erub-
escam ante te vilitatem meam. Adiuua me, fortitudo mea, per quam
subleuor, succurre virtus, per quam sustentor; veni lux, per quam vi-
deo: appare gloria, per quam gaudeo; appare vita, in qua viuam, ô
Domine Deus meus.*

V.

S. Gregor. li.
3. dial.

Quemadmodum autem miseriarum huius vitæ non solum poena
sunt delicti nostri, verum etiam frena superbiæ, ne nos ipsos ma-
gni faciamus; ita etiam efficiunt, ne mundum ipsum nimis æsti-
memus. *Despiciendus à nobis hic mundus fuerat, ait S. Gregorius,
etiamsi*

etiam si rebus prosperis demulceret animum. At postquam tot flagellis premitur, tot nobis quotidie flagella ingeminat, quid nobis aliud, quam ne diligatur, clamat? Itamus, cum apud Antigonom, corporis aduersa valetudine laborans, strenue tamen militaret, nullum hostem, nullum periculum formidans, rogatus à rege palloris causam, ægritudinem incognitam caussatus est. Rex igitur animi magnificentia ductus jubet remedia adhiberi ad eum sanandum. Restitutus autem sanitati miles, postea timidior cautiorque factus, orania mortis pericula vitabat. Interrogatus igitur à rege mutationis causam, respondit: *O rex, tu me minus audacem fecisti, quod ijs malis me vindicasti, quibus vita à me mea contemptui habebatur.* Sensit nimirum vel miles, ægritudinem hominibus in eo prodesse, vt omnia fortunæ bona, & ipsam etiam vitam miseram atque ærumnosam contemnant, qua cum sani sumus, in nostram perniciem abutimur. *Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis,* ait Apostolus. *vt inhabitet in me virtus Christi.* Propter quod placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumelijs, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustijs pro Christo. Cum enim infirmor, tunc potens sum. Nam virtus in infirmitate perficitur, vt paulò priùs dixerat. Magna autem est virtus, mundum despiciere; qui non potest faciliùs despui, quam cum tot miserijs amarescit.

Quæ cogitatio non solum Apostolum magnum, sed etiam magnum Episcopum induxit, vt cuncta caduca nihili faceret. Nam ita loquitur: *Tadet me, Domine, valde vita huius, & istius ærumnosa peregrinationis. Vita hac, vita misera, vita caduca, vita incerta, vita laboriosa, vita immunda, vita domina malorum, regina superbiorum, plena miserijs & erroribus; qua non est vita dicenda, sed mors; in qua momentis singulis morimur, per varios mutabilitatis defectus, diuersis generibus mortium.* Et paulò post. *Et his malis omnibus mors furibunda succedit, simulq; cunctis gaudijs istius misera vita ita finem imponit: vt cum esse deserit, non fuisse putetur.* Mors ista vitalis, & vita mortalis: licet his alyscq; sit resperfa amaritudinibus: pro dolor, quam plurimos suis capit illecebris, & quam multos suis falsis promissionibus decipit? Et cum ita per se sit falsa & amara, vt etiam suos cacos amatores latere non valeat: tamen infinitam stultorum multitudinem aureo calice, quem in manu habet, potat, & prorsus inebriat.

Brufonius
lib 4. cap. 15.
post Plutarch.

2. Cor. 12, 9.

VI.

3. Augustin.
lib. Medit.
cap. 2).